

ע"פ 5773/18 - מוטי אלקבץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5773/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המערער: מוטי אלקבץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה
(השופטת ת' שרון- נתנאל) מיום 30.7.2018 בעפ"ת
43557-07-18

תאריך הישיבה: כ"ה באב התשע"ח (6.8.2018)

בשם המערער: עו"ד ראפת אסדי

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה אשר דחה בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילה שניתן על ידי בית משפט השלום לתעבורה בחיפה במסגרת גזר הדין בעניינו של המערער.

2. ביום 3.12.2017 הורשע המערער - על פי הודאתו - בבית משפט השלום לתעבורה בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בקלות ראש ונהיגה ללא ביטוח. ביום 3.6.2018 נגזר דינו של המערער, במסגרתו הוטל על המערער עונש מאסר בפועל של 3 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, צו מבחן, קנס כספי בסך 2,000 ₪, וכן עונש פסילה בפועל לתקופה של 11 חודשים בפועל החל מיום 10.7.2018.
3. המערער הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 30.7.2018 תוך שנקבע כי סיכויי הערעור לא מצדיקים את קבלת הבקשה, וכי הדיון בערעור נקבע תוך זמן קצר ליום 6.9.2018, אך המועד נדחה לבקשת בא כוח המערער ליום 5.11.2018, וגם כך, הערעור יישמע עוד בטרם ירצה המערער אף לא מחצית מתקופת הפסילה שהושתה עליו.
4. כלפי החלטה זו הוגש הערעור שלפני, בו בין היתר טוען המערער כי בית משפט קמא התעלם הן מנסיבותיו האישיות המיוחדות, והן מהנזק הבלתי הפיך שעלול להיגרם לו ולילדיו בעקבות הפסילה.
5. בתגובת המשיבה נטען כי צדק בית משפט קמא בקביעתו לפיה סיכויי הערעור בתיק אינם מצדיקים את עיכוב ביצוע עונש הפסילה שהושת על המערער, כאשר ביתר שאת אמורים הדברים לנוכח איחורו של המערער בהגשת בקשתו לעיכוב ביצוע עונש הפסילה אשר הוגשה כ- 15 ימים לאחר מועד ריצויו. כן הוער כי לחובת המערער עבר תעבורתי מכביר.
6. בדיון לפני טען בא כוח המערער, כי החלטת בית משפט קמא אינה מנומקת; כי סיכויי הערעור הם גבוהים אף שהמערער הורשע לפי הודאתו, שכן בערעור שהגיש הוא מבקש לחזור בו מהודייתו; וכי אי עיכוב הביצוע עלול לסכל חלקית את הערעור.
8. מנגד, טענה באת כוח המדינה כי סיכויי הערעור הם קלושים, שכן המערער הורשע לפי הודאתו ואין בידו כל עילה לחזרה מהודיה. כן צוין כי הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה הוגשה באיחור של כ- 15 ימים ללא הסבר, ולנוכח ערעורו על ההרשעה וטענתו לסיכויי ערעור גבוהים, תמוה כי לא ביקש עיכוב ביצוע של עונש המאסר שהושת עליו. עוד הפנתה באת כוח המדינה לכך שבתסקיר בעניינו של המערער נקבע סיכון גבוה להישנות עבירות, ולענין זה צוין כי למערער 103 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה.

דיון והכרעה

7. בקשה זו אין לה כל יסוד ודינה להידחות.

8. כידוע, נקודת המוצא היא כי משגזר בית המשפט את דינו של מורשע בדיון, ביצוע העונש צריך להיות מידי, ואין בעצם הגשת ערעור, גם על הכרעת הדין, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש. גישה זו נובעת ממספר שיקולים: למורשע בדיון לא עומדת עוד חזקת החפות; האינטרס הציבורי בהרחקת גורמים המסכנים את הציבור; הצורך בחיזוק אמון הציבור בהליך המשפטי ובאכיפתו היעילה של הדין הפלילי; וכן הרתעת עבריינים פוטנציאליים (ע"פ 111/99 שוורץ

נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000); ע"פ 4565/09 פלוני נ' מדינת ישראל (29.6.2009); ע"פ 2350/15 שהאב נ' מדינת ישראל (29.4.2015); ע"פ 4763/17 ותד נ' מדינת ישראל (18.6.2017); ע"פ 7618/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.10.2017).

דברים אלה, שהתייחסו לעונש מאסר הכרוך בשלילת חירות, חלים מקל וחומר כאשר מדובר בפסילה של רישיון נהיגה, שאינו כרוכה בשלילת חירות אישית אלא אך בהגבלת תנועה חלקית. במקרה כזה הכף נוטה ביותר שאת לטובת האינטרסים הציבוריים שפורטו לעיל הכרוכים בביצוע מידי על עונש שהושת (ע"פ 6341/04 הר אש נ' מדינת ישראל (10.8.2004); ע"פ 1698/05 שמואלי נ' מדינת ישראל (14.3.2005); ע"פ 2397/10 פרל נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (19.4.2010)).

9. אשר לטענה בדבר סיכול הערעור. מבלי צורך לקבוע מסמרות, קשה שלא להתרשם כי סיכויי הערעור בענייננו אינם מן הגבוהים, שכן המערער, שהיה מיוצג, הורשע לפי הודאתו, וקשה לראות בטענותיו עילה לאישור חזרה מהודיה בשלב הערעור. לכך יש להוסיף את התמיהות שהעלתה המדינה, בצדק, לגבי האיחור בהגשת הבקשה כמו גם את התמיהה על כך שנוכח הערעור על ההרשעה והטענה לסיכויי ערעור גבוהים, מדוע הבקשה לעיכוב ביצוע מתייחסת רק לעונש הפסילה אך לא לעונש המאסר בפועל (בעבודות שירות) שהושת על המערער. לכך יש להוסיף את דבריו של בית משפט קמא על כי שמיעת הערעור נקבעה תחילה למועד קרוב מאוד למועד תחילת ריצוי עונש הפסילה, אך מועד זה נדחה לבקשת המערער, וכי מכל מקום גם עד המועד העדכני לשמיעת הערעור ירצה המערער פחות מ-4 חודשים מתוך 11 חודשי הפסילה.

10. עוד יש להוסיף לענין האינטרס הציבורי בביצוע מידי על עונש שהוטל כי למערער לא פחות מ-103 הרשעות תעבורה קודמות(!), לרבות הרשעה דומה בעבירת נהיגה בזמן פסילה משנת 2013, וכן הרשעות קודמות פליליות "רגילות" (הונאה, זיוף ועוד). כן אציין כי בתסקיר שהוגש בעניינינו לבית משפט קמא נקבע כי קיים סיכון גבוה מצד המערער להישנות העבירות.

11. כל המקובץ לעיל מוביל כמעט מאליו למסקנה כי האינטרס הציבורי בביצוע מידי של גזר הדין גובר בנסיבות דן על האינטרס של המבקש לעכב את עונש הפסילה.

12. אשר על כן הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ה באב התשע"ח (6.8.2018).

שׁוֹפֵט